

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Prøver af Snorros og Saxos Krøniker i en ny Oversættelse samt et Ord til Danske og Norske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 70. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_255-txt-shoot-idm2511/facsimile.pdf (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

70

Folkerøet for sig en Preyb,
Det er Tant og Bjædelyd,
Tale hen i Bracet,
Langere det mindes dog,
Hvo paa Val de Tappre vog,
Hvem i Krebs har seiret.

Kab ha Unde love Kun
Dovilighed med Daaremund,
Glemme et at domme!
Ikkun Spot af mig dog saae
Glatte Kind og gule Haar,
Dyd vil jeg beromme.

Det klæng i Terternes Dre, som om bet var
Hake hun roede paa Skromt, men Habor for
Avor, og der Hildegisel fornægt han maatte
hos Signe staae tilbage for Habor, da blev han
bister tilgavns, og kjobde for Henge en blind
Mand, ved Navn Bolvise, til at forspilde Ven-
skabet imellem Sigars og Hamunds Sonner.
Den samme Bolvise var den Ene af Kong Sigars
hyppeste Raadgivere, thi saadanne to gamle Mænd
havde Kongen altid om sig, og gjorde hardtad als-
drig nogen Ding uden efter som de raadte ham;
men der var ellers en himmelholi Forstjel paa de to

71

Noge Mænds Lænkemaade, thi den Ene gjorde al
sin Klid med at tale Uvenner til Rette, og fortige
dem i Minnelighed; den Anden derimod var aldrig
gådare end naar han kunde satte Splid iblandt
Venner, og hvor han saae en Tvedragts Gnist, der
pusle til som en Dretuder*). Bolvise foerste nu
Hamunds Wit for Sigars Sonner med lognagtig
Bagtale, og forsikrede dem saa ærlig, at det var
Goll som aldrig brod sig enten om Troe eller Love,
og som man dersor maatte holde i Skranker, ikke
med Ord og Forbund, men med Sverdet over
Hovedet. Han sik da ogsaa rigtig Ungerhuendere
sat sammen, og der stod et Slag i Hamundsfjord,
hvor baade Helvin og Hamund faldt for Sigars

* Til det Merkelige i denne Fortelling hører ogsaa
de to Gamles Navne; Bolvise og Vilvise,
thi det er aabenbart deres Kjendenavne, som en
Skjald har givet dem efter deres Klaagfads Vis-
kare, Vilvise er den godvise, retvise, af Det
viis og bilo som endnu findes i det Angelsaksiske
bilehvit simplex, mitis, og Bolvise veed man
betender ondviis, uetroviis; men herved er end
at mærke, hvor gammelt altsaa Det viis er
hos os, saavelsom hos Angelsaxerne, der endog
havde Det Viisdom, og saadanne Spot
sulde Sprogranskere give Auge paa.

Sønner. Habor var dengang langveis borte, men der han spurgde sine Brøders Falb, kom han over Alf og Ulger med friske Folk og svalede sin Havn i deres Blob. Hildegis sel blev derimod stude i Flugten med et Syd igjennem sin Vog, hvilket gav Anledning til at stose Thylsterne, thi ved flige Leiligheder maae Skam og Skade gjerne følges ab.

Med saa forrettet Sag tog Habor Kvindelæder paa og gik til Signe myters ene, for at minde hende om sit Lovste, som om han meende ei at have saaret Sosterhjertet der han fældte Brødrene, men Tingen er, at Kjærlighed gjør dristig, og han saa meer paa hendes Trofasthed end paa sin egen Brode. For nu imidlertid at gjøre sig et Wendte, gav han sig ud for en af Hakes Skjoldmøer; som havde Bud fra ham til Sigar. Paa den Maner blev han ladt ind i Fruerburet, og bestilket Matteleie mellem Tærerne, men der han om Aftenen havde toættet sine Fodder, og Smaapigerne tördte ham, sik han det Spørgsmål, hvorfaf det kom sig at hans Been varer saa laadne, og Hænderne saa barkede at føle paa, og dertil svarde han som saa:

Hører først hvad jeg har ploit,
Da I vied hvad jeg har doist.
Over Stok og Steen man færdes,
Sagten's maae da Hudens hærdes;

